

Ulla-Maija Mantere

Suomi 100

VALO

Valo

Suomi, synnyinmaa,
en sinua unohtaa voi milloinkaan.
Muistan metsät ja vuoret,
harjut ja järvistä ehkä puolet.
Olen ihailnut maisemaa tunturissa.
palellut oloissa ankarissa.
Muistan kesätuulen lempeyden.
äänet, tuoksut kesän sen.
Ja ne yöt aivan
maksoivat kaiken valvomisen vaivan.
Merenrannalla
voin hieroa itseäni hienolla sannalla.
Voin luonnossa rauhassa kulkea,
ei vapautta rajoita sääntö julkea,
Jokamiehen oikeudella
luonnosta voi nautiskella.
Suomi, synnyinmaa,
en sinua unohtaa voi milloinkaan.

Tammikuu: vuosi alkaa,
sille moni nostaa maljaa,
moni on taas tipattomalla,
Takkatulen ääressä on kuitenkin hyvä olla.
Valoa hieman enemmän jo kajastaa,
lunta tuskin on saanut maa.
Hieman, mutta vain vähän
on lunta kertynyt maahan tähän.
Jää tuskin kestää luistelijaa,
pilkkijät jäällä, varokaa!
Kummaksi on menneet talvet nykyiset,
toisin oli ajat entiset,
jolloin oli lunta ja pakkasta,
piti talvella oikeasti palella.
Vaan nyt,
on ilmastokin lämmennyt.
Kaikki muuttuu, sanotaan,
koetappa enää lumiukkoa rakentaa!

Vai tarvitsee maailma tarinankertojaa?
Täältäähän näitä tarinoita saa.
Vaikka asiat ovat rempallaan,
eikä niin hyvin asiatkaan maan,
niin koitetaan löytää jotain kaunista,
ihmisitä ja luonosta,
ystävyydestä ja rakkaudesta,
ihan pikkuasioiden kauneudesta.

Mielelläni toisia autan,
kun vain avuntarpeen tajuan
ja voin asialle tehdä jotakin.
Jos runoiluni jotakin lohduttaa,
niin näitä kyllä lukea saa,
mutta apua konkreettisempaa,
hetki funtsataan,
tehdään, mitä voidaan,
ainakin paremmasta unelmoidaan.

Mustoissa on tallella,
minkälaisia kinoksia
ennen oli talvella.
Ainakaan ei ollut näin liukasta,
joskin enemmän sai palella.
Jotain hyvää joka asiassa,
ainakin talvet kauniita olivat muistoissa.
Mitenniin kanista,
silloinhan on vain mustaa ja valkoista?
Aivan niin,
ne muistoihin kultaisiin verhottiin.

Helmikuu,
ulkona tuskin pakastuu.
Ei vieläkään kunnon talvea näkyvissä,
missähän lienee eksyksissä?
Ei ole paljoa pakkasta,
ei paljoa lunta,
sekaisin on koko luomakunta.
Harvassa ovat suojasäät.
Missä vielä lumilyhdyn näät?
Vuoden keskilämpotilaa vakioksi sanotaan,
tämän mukaan kesällä taas palellaan.

Miten kaunista!

Sataa mannaa taivaasta,
auringon säteitään suodessa
timantit hohtavat hangessa,
Koski kauniina höyryää
ei virtaa kahlitse edes jää.

Tämä on minun sieluni maisema,
miten lumoava onkaan maailma!

Minun on niin hyvä juuri näin,
vain syvän rauhan tunnen sisälläin.
Tästä hetkestä haluan ottaa irti kaiken,
ties koska saan hetken samanlaisen,
samaa en saa enää koskaan.
Tämä hetki on ainutlaatuinen,
tunnetko hetken herkkyyden?

Mitähän siitä tulisi,
jos sinut teljättäisiin kotiisi,
päästettäisiin kolmesti päivässä pissalle
ja sitten taas kiireesti sisälle?
Kestäisikö rakko?
Minulla ei ainakaan,
kenen kansa tämän kokemuksen jaan?
Onneksi ei tarvitse tehdä kuten koira,
voisi muuten nousta melkoinen tora.

Me väitämme pokkana,
etemme voi ajatuksiamme muokata.
Tai: ”en mahtanut itselleni mitään!”
kenen päässä tuollaisia ajatuksia itää?
Kuka sitten voi muuttaa ajatuksesi,
tekosi, käytöksesi?
Aivan, sinä tietenkin,
valehtelisin, jos muuta väittäisin.
Annatko jonkun muun hallita elämäsi,
vai pidätkö sittenkin oman pääsi?
On ihan oma valintasi,
haluatko muutta ajatuksiasi.
Keskitytkö hyvää vai pahaan,
toiveesi ehkä toteutetaan.
Ajatuksen voima on niin suunnaton,
että sitä hiukan varottava on.

Erämaa,
onneksi niissä vielä samoilla saa.
On puuta mahtavaa,
taivaaseen kurottuvaa,
on suota,
kunnioita tuota,
elämää jos jonkinlaista,
luonnonhelmassa vaikka lounaasi maista.
Luonnosta uutta voimaa saa,
tuskin pääkään halkeaa
helmassa suuren erämaan,
saan mennä rauhassa puita halaamaan.
Näitä paikkoja on vielä jäljellä,
niitä muistan hyvällä.
Keskellä suuren erämään
tunnen kuuluvani johonkin paljon suurempaan.

Kirja sisältää runoja itsenäisestä Suomesta, sen kauneudesta, luonosta ja hieman myös historiasta.

BoD[™]
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi